

Дев'ята симфонія

Олекса Влизько

ДЕВ'ЯТА СИМФОНІЯ (Монолог)

Вогню! — Надлюдської любові!

Хай кров кипить у грудях молодих!

Беру тебе, о, світе мій терновий,

В обійми сонячні!

Як теплий птах

І птах вогненний, облітаю серцем

По всіх світах, — над людом простягаю

Безмежні крила. — Хай приходять всі

Під їх покрови. — Як не знайдуть раю,

То знайдуть пекло молодих обіймів,

Вселюдських, сильних, що під ними злоба

Згорить на попіл, — і звіряче серце,

Що зубом клацає та смокче кров

Свого брата, — упаде й не встане;

Не встане, ні, й ніколи не воскресне,

Як не воскрес той, хто упаде

У кратер вогневий, бездонний кратер

Вулкана грізного — мов людське серце!..

Вогню, вогню! — Надлюдського буяння!

Любові нової, без слів, побитих

Устами євнухів, устами серць,

В перчатках вкладених, — щоб не побачив хто,

Який там лях вонючий і отруйний.

Із хробаками й червами — шляхетним брудом,

Що берегли нащадки рахітичні

Дегенератів з "голубою кров'ю", —

З гербами пишними, "красою дому",

Та гниллю ран під золотим плащем!..

Вогню, вогню! — Надлюдської любові! —

Живої — сильним, мертвої — зогнилим.

Любові буйної, гарячої (вогню!), —

Усіх речей любові чарівної,

Щоб враз любити землю, звіра, люд,

І жити сонцем, тільки сонцем жити,

Та власним потом здобувати щастя;

Своїм синам, онукам і нащадкам
Далеких днів!..
Вогню, вогню, — любові!
Хай кров кипить у грудях молодих!

Беру тебе, о, світе мій терновий,
В обійми сонячні! — В тебе любов мою,
Мов на вогонь кладу! Засяй гарячим світом,
І очі хворі бідному зціли,
І осліпи того, хто тьму сподобав, —
Сховався в льох!..
Любові і вогню!!!

ЧЕРВОНІЙ ШЛЯХ, 1927, ч. 2, с. 60; передрук із збірки ЗА ВСІХ СКАЖУ. Київ, 1927.